

Kalász Márton versei

Sötét seb

lett-furcsa műved egy cseresnyemag
néztél gyerekkorodtól
szomorú fát, elvetélt bája
az volt, csöndben, s bent az erdei fák közt
nyúlt volna föl, már tavasszal hozzá kijártál
láttad évtizedeken át: virágzott
minden satnya volt rajta az örök árnyékban, akár
föntebb görcsös gyümölcse szép, nyár utolján. ősszel kivártál
félve, már csak a suhogás
a közös vándor-reszketés lett volna dolga
a szorongás, hogy éjszaka a hó, bolyongó szellem
hirtelen megjelent – hangtalan át tudott tűzni koronáján a nap
kítárva egy szem cseresnyét, sejtésed a fűvön végül, tied
magva hány napja, sötét seb, baljós hír a tenyereden

Marie

aki holdat szenved, ne kérne fuvolát
tartományokon át egy silány hangszerért
küldhet Hölder haza, de aligha dühöngjön
mert sérült vakkantás, titkolt érzékelés
s úszik a tüll nemű idegbetegséggel a házon
szekrények hosszán, már szorítandó kosárba
ujjon a vasalás pörke mégsem sikolyt vált
s hallgat utca közön máskor pukkanó puskaszó
aki holdat szenved, csak mentsen fuvolát
futni segítsen, végtére kivált majd maga fél
s ráírva ijedtén, ijedt, piszkos, szerelmes
a tűnyi ujjbegyre tudni kell balzsamot
hangos, nyüzsgő a folyosó, közte a fuvola-ütem
amit a postaút szele délről nem fújna föl

A görcs

a pihenés az volna most
bizony, ha főzhetnék; nem trilladáznék
mint a lány itt, kóstolnék – anyánk kiszaladt
a maulbronni kertbe őszig valamiért
a lány itt a konyhai kaskák közt végül tyúkoskodik
s dobál egy murokvéget, „ezt addig megesszük
kisimul majd az eszünk meg az arcunk
s vihetem aztán sétálni”: már itt e szótól
s mindtől, a görcs mindig lángot kap mindjárt a fejemben
nyirkosabb lesz a képem, mint e földes
murok, s a Zimmer-lány hirtelen téli, konyhai gőzben
kanál, fődő, a könnye csak patakzik, fordul, patakzik
„nem baj, Holderlein úr, nem kell a hanggal úgy ügyelnünk
nem baj, ugye, ugye –”

Tál

lehet a tálon baráti fejet
vinni be ajándékul, kint a tálon
szemes koldusnak fagyús maradék
amit a jégvárta belep; abban megosztva
máris a szép világ – vajon kívántad
sorsod felől, érintve tálat
mint ha kézmosást mímelnénk, de kézzel
kifordított törvényt matatni
s megint a jó meghal, a rossz megél
nem gondolhattad komolyan
kérdem, a nap Hamuhajúja, nézem
a fulladt tűzhelyet, lett már segítség
válogatják a galambok szemünk előtt a régi lencsét
melyik lelket tálba, Uram, melyiket kis éhes begyünkbe

Borsos Miklós rajza

Kalász Márton költő műfordításait lapunk ezévi 1. számában adtuk közre